

במה אישה פרק ששי שבת

ב' א מיי פיינט מהל' שבת
הלכה ה סמג לארין סה
טוש"ע א"ח ס' שג סעיף
ט:
בח ב מיי פיינט מהל' שבת
הלכה ז:
בג ג מיי שס הלכה טו
סמג שס טוש"ע א"ח
ס' שא סעיף י:

וַיִּקַּח מֹשֶׁה וְאֶלְעָזָר הַכֹּהֵן
אֶת הַהֹדֶב מֵאֶתֶם כָּל כְּלֵי
מַעֲשֵׂה:

זאָל אַ בשריון בױ. משום
מראית העין שלא יחשדוהו
באיסור (לקמן טז).

א. לאיש. תוס' הרא"ש.
ב. אבל לגבי שבת משום
זכשיט הוא, אין עליה

תכשיט הוא לאשה
בדאמר ר' זירא. ריטב"א.
ויע' תוס' הרא"ש וחזו"א
גלים ס' ז ס"ק יד, מלא
הרעים שפ"א. ד. בשבת.
ריטב"א. ה. אפי'. תוס'
הרא"ש. ו. בחול. תוס'
הרא"ש. ז. דאינה תולשת
אפילו חלוק
לפפסס מותר (לעיל נ:)
הקמ"ל כר' שמעון דדבר

קבול. הוא כמין עמוד רחב מלמטה וזרועות למעלה, המעמידו לפני חלון חזיתו ומסמרים את זרועותיו למעלה. **זערא.** אישתידי"ר שקול זמר ושעור ומשח והן של עד צהן ואס של מלחמה הן טמאות: **העמוד.** גוף העצבת העמוד החותם והעול מעמיד את סמליו

(ה) רש"י ד"ה המעמד וכו' ומקבצת קול העד האריר שזואו הוא עסקין;
(ג) ד"ה טוביה וכו' והדי הוא טבעת; (א) ד"ה מלך
מסמדות לחוק כלי לוי ופי' ולפעיל נתחן;

קיימי תרוייהו אלא חד תכשיט דאיש
וחד תכשיט דאשה ולדדין קמיני:
וואס אסאך קומט דאס פאר אן אידן

קאמער וועצעט שאמרו שטעמאס צין
 שיש עליה חומס ללאו תכשית הוא
 מיהו כלי מעשה הוא צין שאין עליה
 חומס דהוי תכשית וכי קמני רישא
 תכשיתי נשים אשאין עליה חומס:
 ומאי חילא למכשית דהמני אורי

אישתירי"א
 [אישתירי"א]. מאנזים
 (באשליקלעך)
 וישי"א [וש"א]. מוט, כן
 שם מאנזים
 פליי"ל. קעה-הומאניזם
 גריי"א. ספוקט, שבייל
 (שעברעכ)

החמט ותוכנת החמט בשבטת מחמחית
שלא יראה שעה: וסוהו דבירית.
תחנא מנימין (למן 74 סא.) בירית
טורח מלעמא וואלן בה. ווארמ
אזעדה ששעה לשוקיה מעל בני
שוקיה להדקן שלא יפלו על רגלה:
טורח. ללא מחשית היא אלא
תשמיש לבני שוקיה וכו' (כ) כעצבת
הכלים לאמרן טהורות צפרקין דלעלי
יוואלן בה שפיר לא עם לבני שוקיה
ולא הו משאיו וואלן דכיו לצניעותא
היא לא שלפא וימחו ודיו מחט נמי
לצניעותא דשער באשה ערוה ולא מחמח
ואמאי לא תנא לכתחילה: חונקס. לכאן
ולכאן באמנע ראשה שקורין גריווא
בלע"ז: ובשעת נמי חווא. הרי בשבת
אינה חולקת שעה: עם של וכו' יש לה
על ראשה. האחד והשני עוקן הוי:
בחול חולקת שעה. צעוק: ובשעת.
מוחבת העוקן בשבת והטעם שצדאשה

השני מונח 'על פדחתה: ברתני' סנדל המסומר. של עץ הוחזקין מסמרות ^א למעלה לחזק התחמוץ עם העלין ^ב (העץ עם העור שלמעלה הימנו ויש לו שמי פיות ותוחז רגלו צו) ובגמרם מפרש מאי טעמא גזרו ביה: ולא ביחיד. ולא בסנדל יחיד: כוונן שאין ברגלו מכה. בש"ס ירושלמיים מפרש לא ליחשדיה דטעין ליה לחזריה מותי כנפיה. ולשון ברכותי דילמא יחשדיה עליה ופקיל דשליף ליה ומטעי ליה בידים בשצתת שצת. ומיהו בזמן שיש וסנדל מכה שרי ובגמרם בעי בזה מינייהו יהיב ליה: ולא בספילין. כדמפרש טעמא בגמרם (לקמן דף סא.). ולא בקמיע. שכותבין וטוענין לרפואה: שאינו מן המומחה. אבל בקמיע מומחה שרי דתכשיט הוא לחולה כאחד ממלבושיו: שריון קסדא ומגפיים. מפרש בגמרם ^א: אינו חייב טעמא. דלוליהו מין מלבושין יניהו בחול למלחמה: גב' שאפי הגזירה ^ב. היו. כזו אדם הנשמטים מן הגזירה ^א: הנכנס יכנס. הרואה ליכנס יכנס שאינם יראה מחלה שאין האדם רואה: והואיל אל יא. שמא יש אויבנס מבחון והוא לא ידע ויראוהו ויצינו שאנו כאן: נהפך סנדלו. שיש לו שמי פיות ויכול לנועלו מצ' דלדין אבל יוכר מי הוא לפנים ומי הוא לאחור ושכונעלו זה הפוך נראה הנכנס כאילו הוא יואל ויוכר מקומו בקרקע: והרגו זה אם זה. בדחיקתן שהיו סנדליהן מסומרין כעין אותם שעושין לרגלי הסוסים ראשיהן עבים: אל יא. האיש בשצת כדמפרש לקמיה בשצת היה מעשה ומועין המאורע אסרו: אלמה סקן. בפרסכת בילה: משלחין

רב נחמן בר יצחק אמר שומאחא אשבת קא רמית. דאפילו בלא טעמא דהוי תכשיט^א לאיש היא טעמא מכל כלי מעשה^ב והשתא בצין לרצא בין לרב נחמן בר יצחק מוקמי תרוייהו כרבי נחמיה ולא מטעמא מטעם תכשיט דאשה^ג אלא מטעם תכשיט דאיש או מטעם דהוי כלי מעשה ויללדני קמיין בין לרב נחמן בר יצחק:

למאי חזיא. פי' בקונטרס למאי חזיא? והא משוי הוא וקשה לר"י דאם כן מאי משני ראויל ואשה חולקת זה שעה אטו משום הכי לא הוי משוי והא אינו לא מלבוש ולא תכשיט אלף גרלה לפרס למאי חזיא למה חזיא גרילה לנאם זה? בחול אכר רב יוסף כ' ובתר הכי פריך ובשנת למאי חזיא נהי שרגילה לנושא! בשביל שצריכה לחלק זה שעה בשנת תיהוי משוי כיון דאינו לא מלבוש ולא תכשיט ובקונטרס פי' בקמחך בשנת למאי חזיא והלא בשנת אינה חולקת שעה וקשה לר"י דחא דחא מנא ליה דאסור לחלק בה שיער בשנת? ועוד דלמאי פריך והא אסור! אפילו הכי מותר! מקשה והא משוי הוא! :

הואיל ואשה אגרת בה שערָה.
י גרָהָה לרִי שְׂמוֹחָה
המחַט בַּתֹּךְ הַסֶּבֶכָה^א וְדוֹחָה אֶת
הַסֶּבֶכָה כִּי שָׁלָה יָפְלוּ שַׁעֲרוֹתֶיהָ חוּץ
לְקִישׁוֹרֶיהָ וְהִשְׁתָּה אִתִּי שֶׁפִּיר דְּלוּיָהּ
כְּעֵין בִּירֵית שְׂאוֹחָה בְּמִי שְׂקוּיָהּ שָׁלָה
יָפְלוּ^ב וְלֹא כְּפִירוֹת עֲקוּרִים:
וְתִהְיוּ כְּבִירִית מִהוֹרָה וְתִשְׁתְּרִי.

פירש בקונטרס דכי היכי
דהתם לא חיישי לדילמא משלפא
ומחורא הוילי ולנעיותא עבירה ה"נ
לא ניווש למישלף ואחוריי מהאי טעמא
וקסא לר"י דהא ^{טו}כצלים אין יושאין בהן
בשבת ^{טז}דחיישין דילמא משלפא להו
משום דהוי תכשיט כמו שאפרש אע"ג
לנעיותא עבירה ^{יז}כמו צירית דהכל
ענין אחד אלא שצירית באחת וכצלים
בשמים כדאמרין לקמן (דף סג.)
ועוד דלמא לו להזכיר כאן טהרת
צירית הוה ליה למימר ותיהוי בצירית
ותשמרי ונראה לר"י דה"פ ותהוי
בצירית שיוצאין בה לפי שהיא טהורה
משום שאינה תכשיט דלינה גוי לאשה
כיון דלינה כ"א באחת והוא תכשיט
הכלים דלינה כ"א לצורך כש"ס וקוים"ט
ה"נ האי מנחם שהיה טהור ויהיה
שאינה אללא כעצמה הכלים תשמרי

לדאינה תכשיט ו"א"ת אמאי לא משני השתא כמין טס של זהב יש לה
בצראשה כדמשני לאידך שינויא דבסמון וי"ל דאם היתה אוגרת זה
שערה לא היתה מניחתה לעולם כנגד פדמה"י^ט ואינה חשובה תכשיט
אלאלא טס וקשה לרשב"א לפירוש זה דכיון דמחט שאוגרת זה שערה
היא טהורה היכי קאמר לעיל (דף כג:) אבל לענין טומאה דא ודא אחת
היא הרי יש חילוק אפילו בשלימה לדמות שאינה אוגרת זה טמאה
ואותה שאוגרת זה טהורה וצריך לומר^י דטומאה נמי פריך ותיהוי
טהורה כצריכה שהיא טהורה גם תשומת ללאה זה:

ומניחתה כנגד פדחתה. השתא לא היה צריך לומר שחולקת בה
שערה כלל אלא האמת מפרש: **ושמעו קול מעל**
גבי המערה. קול של סגול המסומר: (ש"ך לע"ז) **לא** ב"סגול המסומר
ולא ב"במעל שאינו תפור. מימה לר"י והא קמי סיפא זה הכלל כל
שניאותין זו משלחין אותו ביו"ט ובחול גמא' דכל שניאותין זו בחול
קאמר וסגול המסומר דאיתא בו בחול ולמאי אין משלחין אותו ביו"ט
ויו"ל דהחמירו זו לפי שבה תקלה על ידו כי היכי דלסר ליה בשמעתי
ר' אלעזר בר' שמעון לטלטלו לכסות בו את הכלי או לסמוך בו כרעי
המטה א"ע פ' ט' ששאר כלים שמלאכתן לאיסור שרי לטלטלם לצורך גופן
ומקומן וזה הכלל דקמי התם לא קאי אלא אמנעל שאינו תפור^{כא} ונראה
לר"י דאפי' לרבנן דר' אלעזר דשרי לטלטל לצורך גופן ומקומן אסור
לשלוש דברים ביו"ט אע"ג דשלוש משום שמחת י"ט חשיב כמו לצורך גופן ומש"ר
לשלוש דברים שמלאכתן לאיסור כיון שגזת תקלה על ידו ליכא שמחת י"ט:

איין